

नाथमानोयाचमानः उपतप्यमान इति वा ऋषिर्देहात्मदर्शी भीतः पुनर्गर्भवासात् सप्तवध्रयोबंधनभूताः धातवो यस्य सः विक्लवया व्याकुलया ॥ ११ ॥
 उपसन्नं जगद्रक्षितुं स्वेच्छया गृहीत नाना मूर्तेः भगवतश्चरणारविंदमकुतोभयं सोऽहं शरणं ब्रजामि भुवि चलदिति श्रीकृष्णावताराभिप्रायेण असतो
 मे अनुरूपा योग्या येनेदृशी गर्भवासलक्षणा गतिर्दर्शिता तस्य ॥ १२ ॥ ननु कोऽसौ यं शरणं ब्रजसिको वा तव तस्य च विशेषः येन सेव्यसेवकत्वमित्य
 पेक्षायामाह अत्र मातुर्देहे भूतैर्द्रियाशयमयी देहाकारपरिणतां मायामवलंब्य आश्रित्य कर्मभिरावृतस्वरूप इव बद्ध इव च यः आस्ते सोऽहं यस्तु अत्रै
 वास्ते न नमामि कथं भूतमित्यपेक्षायां तु शब्दोक्तं विशेषं दर्शयति आतप्यमाने हृदयेऽवसितं प्रतीतमेव मप्यविकारं कुतः विशुद्धं निरुपाधिं तत्कुतः अ
 खंडो बोधो यस्य तम् ॥ १३ ॥ ननु त्वमपि वस्तुतः शुद्ध एव असंगो ह्ययं पुरुष इत्यादि श्रुतेः तत्कथं युवयोरयं विशेषः तत्राह यः पंचभिर्भूतैः रचिते

नाथमान ऋषिर्भीतिः सप्तवध्रिः कृतांजलिः ॥ स्तुवीत तं विक्लवया वाचा येनोदरेऽर्पितः ॥ ११ ॥ जंतुरुवाच
 तस्योपसन्नमवितुं जगदिच्छया त्तनाना तनोर्भुवि चलच्चरणारविंदम् ॥ सोऽहं ब्रजामि शरणं त्वकुतोभयं मे ये
 नेदृशी गतिरदर्शयसतोऽनुरूपा ॥ १२ ॥ यस्त्वत्र बद्ध इव कर्मभिरावृतात्मा भूतैर्द्रियाशयमयी मवलंब्य मायाम्
 आस्ते विशुद्धमविकारमखंडबोधमातप्यमान हृदयेऽवसितं नमामि ॥ १३ ॥ यः पंचभूत रचिते रहितः शरीरे
 छन्नो यथेन्द्रियगुणार्थचिदात्मकोऽहम् ॥ तेना विकुंठमहिमानमृषितमेनं वंदे परं प्रकृतिपुरुषयोः पुमांसम् ॥
 ॥ १४ ॥ यन्माययोरुगुणकर्मनिबंधनेऽस्मिन्सांसारिके पथि चरंस्तदभिश्चमेण ॥ नष्टस्मृतिः पुनरयं प्रवृणीत
 लोकं युक्त्या कयामहदनुग्रहमंतरेण ॥ १५ ॥

शरीरे अयथामिथ्यैवल्लभः न वस्तुतः यतस्तेन शरीरेण रहितः असंगः अतो य
 थैव इन्द्रियगुणार्थचिदात्मकः इन्द्रियाणि च गुणाश्च अर्थाश्च चिदाभासश्च तदात्मकः सोऽहं तं वंदे कथं भूतं तेन शरीरेण अ विकुंठो महिमा यस्य तम् अ
 वगुंठेति पाठे अवसन्नं गुंठनमावरणं यस्य समहिमा यस्येत्यर्थः तत्र हेतुः प्रकृतिपुरुषयोः परं नियंतारं कुतः ऋषिः सर्वज्ञं विद्याशक्तिमित्यर्थः विद्याऽ
 विद्याकृतो विशेष इति भावः ॥ १४ ॥ ननु ज्ञानेनायं बंधो निवर्त्तिष्यते किं परमेश्वरवन्दनेन तत्राह यस्य माययानष्टस्मृतिः संसारसंबन्धिनिपथितद
 भिश्चमेण तत्कृतेन क्लेशेन चरन् यं जीवः महतस्तस्यैवेश्वरस्यानुग्रहं विना पुनः कया युक्त्या लोकं निजस्वरूपं प्रवृणीत संभजेत अभिश्चमहेतुत्वेन पंथा
 नं विशिनष्टि ऊरुणि गुणनिमित्तानि कर्माणि नितरां बंधनानि यस्मिन् ईश्वरस्य प्रसादं विना ज्ञानाभावात्स एव सेव्य इत्यर्थः ॥ १५ ॥